

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 26. marts 2026

Sag BS-54509/2025-HJR

A
(advokat Johan Hartmann Stæger)

mod

Boet efter B
og tidligere afdøde ægtefælle C
(advokat Birgitte Arnfred)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Skifteretten i København den 27. februar 2025 (SKS JBA-1996/2022) og af Østre Landsrets 3. afdeling den 12. juni 2025 (B-191-25).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen, Jens Kruse Mikkelsen og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Kærende, A, har påstået stadfæstelse af skifterettens kendelse.

Indkærede, boet efter B og tidligere afdøde ægtefælle C, har påstået stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Sagsfremstilling

B døde den 30. august 2022. Hun havde siddet i uskiftet bo, og boet efter hende og hendes tidligere afdøde ægtefælle blev efter anmodning fra en arving udleveret til bobestyrerbehandling.

Arvingerne er ægtefællernes fællesbørn A, D og E.

Det fremgår af sagen, at boets aktiver fortrinsvis består af en fast ejendom, hvis værdi er anslået til ca. 6 mio. kr., og ifølge bobestyreren herudover af et tilgodehavende hos A på 2.306.010 kr. Bobestyreren støtter tilgodehavendet på et gældsbrev dateret den 7. februar 2014, hvorefter A erkender at skyldes B det nævnte beløb. Det fremgår af gældsbrevet, at det forfalder til fuld indfrielse ved långivers død, og at det erstatter alle tidligere gældsbreve mellem parterne.

Gældsbrevet er underskrevet, og efter bobestyrerens opfattelse er det As underskrift, der fremgår. A har under bobehandlingen bestridt, at det er ham, der har underskrevet gældsbrevet.

Tvisten har været drøftet på en række bomøder. Af bobestyrerens cirkulæreskrivelse nr. 41 af 25. oktober 2024 fremgår i den forbindelse:

"Gældsbrevsproblematikken:

Advokat Johan Hartmann Stæger har tidligere anført, at hans klient aldrig har underskrevet de i sagen fremlagte gældsbreve, idet han har anført, at hans klient alene har lånt kr. 1.653.000,00 i forbindelse med optagelse af et realkreditlån, der blev stiftet i 2007, som vedhæftes på ny. Der foreligger dog ikke et gældsbrev på dette lån.

...

Advokat Finn Schwartz har i den forbindelse anmodet om, at boet skal anlægge en retssag mod A i henhold til Dødsboskiftelovens § 63. Jeg skal indledningsvis oplyse, at denne bestemmelse tillige giver bobestyrer hjemmel til at foretage modregning i en arvinges arv, når boet har en forfalden fordring mod en arving, hvilket arvingen i så fald må acceptere.

Jeg skal derfor oplyse, at det vil være min indstilling, at gælden, stor kr. 2.306.010,00, medtages i boopgørelsen og bliver modregnet i As arv, hvorfor boet ikke skal anlægge nogen retssag.

Det er endvidere min klare opfattelse, at gældsbrevsproblematikken har indflydelse på fordelingen af arven. Jeg mener derfor utvivlsomt, at der her tale om et forhold i henhold til Dødsboskiftelovens § 89, stk. 1, nr. 1, og at en sådan sag skal føres af boets arvinger. Jeg mener, at retssagen som udgangspunkt bør anlægges af A, såfremt min indstilling bestrides."

Det er oplyst, at bobestyreren også før cirkulæreskrivelsen har opfordret parterne til sagsanlæg i tvisten.

Den 19. november 2024 klagede A efter dødsboskiftelovens § 96 til skifteretten over bobestyrerens indstilling i cirkulæreskrivelsen. Ved skifterettens kendelse af 27. februar 2025 blev indstillingen annulleret. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Klagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en bobestyrer kan medtage et tilgodehavende som et aktiv i boet mod den angivne debtors protest, eller om bobestyrer i givet fald skal følge reglerne i dødsboskiftelovens § 53, stk. 2 og 3 med afholdelse af bomøde med stillingtagen til anlæg af retssag efter dødsboskiftelovens § 106 for at få kravet fastslået.

Gældsbrevet fra 2014 fremstår som underskrevet på lignende vis som de tidsmæssigt forudgående gældsbreve, men skifteretten kan ikke under en klagesag tage stilling til kravets eksistens.

Skifteretten finder ikke, at klagen og dermed tvisten om fordringen mod A henhører under dødsboskiftelovens § 89, idet den ikke vedrører retten til at arve eller fordringer mellem lodtagerne i boet. Arvingerne i boet skal arve hver 1/3, uanset aktiv- og arvemassens størrelse.

Skifteretten finder derfor ikke, at bobestyrer kan forholde sig som angivet i dødsboskiftelovens § 54 og mod protest om gældsforholdet foretage indstilling om, at A skylder boet et beløb på 2.306.100 kr.

Bobestyrer må efter skifterettens opfattelse afholde et bomøde efter dødsboskiftelovens § 53, stk. 2 og efter resultatet heraf enten på boets vegne anlægge sag mod A eller undlade det og undlade at medtage beløbet på 2.306.100 kr. som et aktiv i boet.

Da kravet efter skifterettens opfattelse ikke er endeligt fastslået, kan der heller ikke foretages modregning efter dødsboskiftelovens § 63.

Bobestyrers indstilling om på det foreliggende grundlag at medtage fordring på 2.306.100 kr. på A og foretage modregning i hans arv kan derfor ikke lægges til grund for den videre behandling i boet.”

Boet kærede skifterettens kendelse til landsretten, som ved kendelse af 12. juni 2025 ophævede skifterettens kendelse og afviste klagen over bobestyreren. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”I forbindelse med en klage over en bobestyrer kan skifteretten ikke tage stilling til eksistensen af et krav mod en arving. Skifteretten kan dermed heller ikke tage stilling til, om kravet mod arvingen skal indgå som et aktiv i boet, da dette vedrører spørgsmålet om arvens fordeling, jf. dødsboskiftelovens § 101, stk. 1, jf. § 89, stk. 1, nr. 1.

Herefter, og da skifterettens afgørelse indebærer, at der i opgørelsen af boets aktiver ikke kan medtages en fordring på 2.306.100 kr. mod arvingen A, ophæves skifterettens kendelse, og klagen over bobestyrers afgørelse af 25. oktober 2024 afvises.”

Retsgrundlag

Dødsboskifteloven (lovbekendtgørelse nr. 1807 af 3. september 2021 med senere ændringer) indeholder i §§ 53, 54, 63, 89, 96 og 109 disse bestemmelser:

”§ 53. Bobestyreren træffer bestemmelse i boets anliggender. Væsentlige spørgsmål skal forinden forelægges for arvingerne.

Stk. 2. Er arvingerne ikke enige om afgørelsen af et væsentligt spørgsmål, skal dette drøftes på et bomøde, hvortil alle arvinger skal indkaldes. Opnås enighed ikke, og forlanges afstemning, stemmer de mødte arvinger efter deres ret til at tage arv og boslod. I tvivlstilfælde afgør bobestyreren omfanget af arvingernes stemmeret. Står stemmerne lige, afgøres spørgsmålet af bobestyreren.

Stk. 3. Bobestyreren kan tilsidesætte arvingernes beslutning og afgøre et spørgsmål, såfremt arvingernes beslutning er åbenbart uhensigtsmæssig eller strider mod nogens ret.

Stk. 4. Bobestyreren vejleder arvingerne om deres retsstilling efter §§ 96 og 97.

§ 54. Bobestyreren fremmer boets behandling mest muligt og orienterer efter anmodning arvingerne om bobehandlingens forløb og forventede afslutning.

Stk. 2. Ved tvister, som skal afgøres af skifteretten, jf. § 89, skal bobestyreren opfordre til sagsanlæg. Hvis sag ikke anlægges, skal bobestyreren skriftligt redegøre for sin vurdering af spørgsmålet, som vil blive lagt til grund under sagens videre behandling. Bobestyreren skal på ny opfordre til sagsanlæg, hvis en arving ikke er enig i vurderingen.

Stk. 3. Ved afslutning af bobestyrerbehandlingen drager bobestyreren omsorg for, at tinglysning og anden tilsvarende offentlig registrering af bobestyrerbehandlingen slettes.

...

§ 63. Bobestyreren inddriver boets udestående fordringer og øvrige krav, medmindre disse udlægges i arv eller bortsælges.

Stk. 2. Boets fordringer og andre krav, i hvilke der er gjort udlæg, inddrives af bobestyreren, medmindre boet frafalder adgangen til inddrivelse.

...

§ 89. Skifteretten prøver betingelserne for iværksættelse af foranstaltninger, som ved denne lov er henlagt til skifteretterne, vejleder efter

reglerne i kapitel 24 og afgør tvister, som opstår i forbindelse med boernes behandling, herunder om

- 1) retten til at arve, herunder retten til at overtage aktiver efter vurdering,
- 2) fordringer og krav og disses fortrinsret rettet mod dødsboet, mod en bobestyrer, mod skifteretten eller mellem lodtagere i boet,
- 3) krav på tilbagelevering eller tilbagebetaling til boet,
- 4) spørgsmål om retten til en kapital ifølge en livsforsikring eller tilsvarende ordning, der kommer til udbetaling i anledning af et dødsfald, når tvisten angår, hvem der som begunstiget eller som ejer af policen m.v. er berettiget til at modtage kapitalen, eller hvorvidt kapitalen helt eller delvis skal behandles, som om den tilhører boet, og
- 5) fordringer og krav, der gøres gældende af boet, når parterne er enige herom.

Stk. 2. Sagsøges et privatskiftet dødsbo, og ønskes der tillige dom over boets arvinger, kan disse indstævnes for skifteretten.

Stk. 3. Reglerne i retsplejelovens § 226 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Vedrører sagen en tvist, der hører under en særlig domstol, skal sagen dog behandles ved denne.

...

§ 96. Klage over en bobestyrer, herunder klage over, at en bobestyrer ikke fremmer behandlingen af boet uden unødigt ophold, samt klage over afgørelser truffet af en bobestyrer indgives skriftligt til skifteretten eller til bobestyreren, der videresender klagen til skifteretten.

Stk. 2. Fristen for klage over afgørelser er 4 uger og regnes fra det tidspunkt, hvor klageren fik kendskab til afgørelsen. Skifteretten kan undtagelsesvis tillade, at klagen tages under behandling indtil 6 måneder efter afgørelsen.

Stk. 3. Klage over bobestyrerens afgørelser har ikke opsættende virkning. Bobestyreren eller skifteretten kan dog tillægge en klage opsættende virkning.

Stk. 4. Domstolsstyrelsen fastsætter regler om, at klage over bobestyrer skal udfærdiges på en særlig blanket.

...

§ 109. Opgiver boet et muligt krav, uden at der er sluttet forlig, kan enhver lodtager i boet inden for en af skifteretten fastsat frist på egen hånd anlægge sag eller indtræde i en verserende sag. Anmodning om fastsættelse af frist skal fremsættes over for skifteretten uden ugrundet ophold efter boets beslutning om opgivelsen.

Stk. 2. Boet skal, i det omfang dets masse forøges, erstatte lodtageren rimelige omkostninger.

Stk. 3. Enhver lodtager kan anke en dom, boet ikke ønsker at indbringe for højere ret. Bestemmelsen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse."

Bestemmelsen i lovens § 54, stk. 2, fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 221 af 21. marts 2011 om ændring af dødsboskifteloven og forskellige andre love (Revision af dødsboskifteloven mv.). Lovændringen byggede på betænkning nr. 1519/2010 om revision af dødsboskifteloven.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 2010-2011, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 83, s. 11 ff.):

"2.1.2. Bobestyrerens opgaver og kompetencer

2.1.2.1. Gældende ret

...

Efter dødsboskiftelovens § 54, stk. 1, fremmer bobestyreren boets behandling mest muligt og orienterer arvingerne om bobehandlingens forløb og forventede afslutning.

Beslutningskompetencen i bobestyrerboer er reguleret i dødsboskiftelovens § 53. Bobestyreren træffer bestemmelse i boets anliggender, men væsentlige spørgsmål skal forinden forelægges for arvingerne. Er arvingerne ikke enige i afgørelsen af et væsentligt spørgsmål, skal dette drøftes på et bomøde, hvortil alle arvinger skal indkaldes. Kan der ikke opnås enighed, og forlanges en afstemning, stemmer de mødte arvinger efter deres ret til at tage arv og boslod. I tvivlstilfælde afgør bobestyreren omfanget af arvingernes stemmeret. Står stemmerne lige, afgøres spørgsmålet af bobestyreren, jf. § 53, stk. 2. Efter § 53, stk. 3, kan bobestyreren tilsidesætte arvingernes beslutning og afgøre et spørgsmål, såfremt arvingernes beslutning er åbenbart uhensigtsmæssig eller strider mod nogens ret.

Bobestyrerens kompetence efter § 53 er dog væsentligt begrænset af dødsboskiftelovens § 89, som angiver en række områder, hvor skifteretten har enekompetence til at afgøre eventuelle tvister mellem arvingerne eller andre interessenter i boet. Skifteretten skal således behandle alle tvister om retten til at arve (nr. 1), om krav mod boet, bobestyreren, skifteretten eller lodtagere i boet (nr. 2), om krav på tilbagelevering eller betaling til boet (nr. 3), om livsforsikringers tilhør (nr. 4) og eventuelt om boets fordringer og krav mod andre (nr. 5).

...

2.1.2.2. Lovforslagets udformning

...

2.1.2.2.1. Under bobehandlingen kan der opstå *tvister mellem arvingerne* om spørgsmål, som efter dødsboskiftelovens § 89 skal afgøres af skifteretten. Det drejer sig navnlig om tvister vedrørende arveforholdene. I

praksis forekommer det dog ofte, at arvingerne ikke anlægger sag om tvisten, hvilket giver bobestyrerne problemer med den videre bobehandling.

Efter gældende ret kan bobestyreren mægle forlig og, hvis det ikke lykkes, opfordre arvingerne til at anlægge sag. Hverken bobestyreren eller skifteretten kan imidlertid gennemtvinge et søgsmål fra arvingernes side – f.eks. ved at fastsætte frister for anlæggelse af søgsmål, jf. Vestre Landsrets kendelse, refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2009, s. 328.

Bobestyreren er ikke udelukket fra på boets vegne at anlægge et negativt anerkendelsessøgsmål mod dem, der hævder at være arvinger eller legatarer, men som efter bobestyrerens opfattelse ikke er det. I praksis er bobestyrerne dog meget tilbageholdende med at anlægge et sådan søgsmål, da det uvægerligt vil ændre på nogle arvingers tillid til bobestyreren. Et søgsmål vil endvidere kunne belaste boet økonomisk og dermed mindske arvebeholdningen til skade for alle arvingerne.

Da bobestyreren, jf. § 54, stk. 1, har pligt til at fremme boet mest muligt, kan bobestyreren imidlertid ikke blot lade boet ligge, men må opgøre boet på et usikkert grundlag.

Udvalget har på den baggrund overvejet, om bobestyrerens muligheder for at få afklaret de spørgsmål, der er tvist om, kan forbedres. Udvalget har bl.a. overvejet, om bobestyreren bør have tillagt kompetence til at udarbejde en skriftlig, begrundet indstilling om fastlæggelsen af arveforholdene, som får virkning som en endelig afgørelse af tvisten, medmindre en eller flere arvinger anlægger retssag inden 3 måneder fra forelæggelse af indstillingen.

En ordning, hvor bobestyrerens indstilling kan få virkning som en retlig afgørelse, vil dog efter udvalgets opfattelse stride afgørende mod grundlæggende retsprincipper, hvorefter tvister i almindelighed afgøres af domstolene efter retsplejelovens processuelle regler og med de deri indbyggede retssikkerhedsmæssige garantier. Efter udvalgets opfattelse bør bobestyreren derfor ikke tillægges kompetence til at afgøre tvister om arveforholdene mv.

Konstaterer bobestyreren, at der er en tvist mellem arvingerne, bør bobestyreren indkalde til bomøde, forsøge at mægle forlig og ellers opfordre til sagsanlæg. Hvis ingen anlægger et søgsmål, bør bobestyreren efter udvalgets opfattelse være forpligtet til at tilkendegive sin opfattelse af retsstillingen over for arvingerne og samtidig på ny opfordre arvingerne til at anlægge sag, hvis bobestyrerens vurdering ikke ønskes lagt til grund for boopgørelsen.”

I lovforslagets bemærkninger til den nye § 54, stk. 2, anføres bl.a. (a.st., s. 39):

”Den gældende bestemmelse i § 54, stk. 2, der giver skifteretten mulighed for at give bobestyreren pålæg, foreslås flyttet til den nye § 54 a, således at bestemmelser om skifterettens reaktionsmuligheder over for bobestyreren samles i én bestemmelse.

Efter forslaget indsættes i stedet en bestemmelse om, at bobestyreren skal opfordre arvingerne til at anlægge sag, hvis der opstår en tvist, som hører under skifterettens kompetence i medfør af dødsboskiftelovens § 89. Bestemmelsen vedrører således de tvister, som ikke kan løses ved det almindelige bostyre, herunder afstemningsreglerne i § 53, stk. 2. Er arvingerne f.eks. uenige om arveforholdene, kan dette spørgsmål ikke løses ved afstemning, men må afgøres af skifteretten, jf. § 89, stk. 1.

Anlægger arvingerne trods opfordring hertil ikke sag, skal bobestyreren efter forslaget foretage en vurdering af tvisten og redegøre skriftligt for denne over for arvingerne. Bobestyreren skal i den forbindelse gøre arvingerne opmærksomme på, at denne vurdering vil blive lagt til grund for sagens videre behandling, hvis ikke der anlægges sag, og på ny opfordre til sagsanlæg, hvis en arving ikke er enig i vurderingen. En arving, der ikke er enig i bobestyrerens bedømmelse, må således anlægge sag for at undgå, at bobestyrerens vurdering bliver lagt til grund i boopgørelsen.”

Anbringender

A har anført navnlig, at tvisten ikke er omfattet af dødsboskiftelovens § 89, stk. 1, nr. 1, og dermed heller ikke af § 54, stk. 2. Tvisten har ikke noget at gøre med retten til at arve, idet arvingernes individuelle ret til arv er ubestridt. Tvisten er i stedet omfattet af § 53, stk. 2, og bobestyreren må afholde bomøde for at få afgjort, om boet skal anlægge sag mod ham med henblik på at fastslå kravets eksistens. Dette er også i overensstemmelse med retspraksis på området.

Hvis boet får medhold i en sådan sag, kan fordringen medtages i opgørelsen af boets aktiver. Hvis boet ikke anlægger sag og opgiver kravet, står det efter lovens § 109 enhver arving frit for selv at anlægge sag. Der er derfor hverken materielt eller processuelt behov for, at bobestyreren behandler spørgsmålet efter § 54, stk. 2.

Landsrettens kendelse indebærer endvidere det principielle problem, at kompetencen til at træffe juridisk afgørelse om et bestridt krav flyttes fra domstolene til en privat aktør i form af bobestyreren. Der er ikke noget grundlag for at behandle kravet anderledes end boets eventuelle krav mod tredjemand, der er reguleret i § 53, stk. 2.

Endelig er der ikke grundlag for at udlægge fordringen efter dødsboskiftelovens § 63, stk. 1. Bestemmelsen fastslår blot et almindeligt princip om, at bobestyreren ikke har pligt til at inddrive fordringer, som en eller flere arvinger ønsker at få udlagt som en del af deres arv. Den kan ikke udstrækkes til en situation som den foreliggende, hvor den mulige debitor er en arving, og hvor fordringen er bestridt.

Dødsboet har anført navnlig, at tvisten er omfattet af dødsboskiftelovens § 89, stk. 1, nr. 1, og dermed af § 54, stk. 2. En fordring mod en arving vedrører retten til at arve, idet det har betydning for fordeling af arven, om fordringen eksisterer. Tvisten kan således ikke behandles efter stemmereglerne i lovens § 53, stk. 2, da den skal afgøres af skifteretten ved dom. Dette stemmer også med retspraksis.

Arvingerne er uenige om, hvorvidt gælds brevet af 7. februar 2014 kan lægges til grund. Ingen af arvingerne har anlagt retssag, og bobestyreren er herefter på grundlag af de faktuelle oplysninger i sagen – bl.a. andre gælds breve, som A har underskrevet – fremkommet med sin indstilling om gælds brets gyldighed og om, hvorvidt gælden kan fradrages i arven. Bobestyreren har skriftligt redegjort for sin vurdering i overensstemmelse med dødsboskiftelovens § 54, stk. 2, og herunder opfordret til sagsanlæg.

Det er ikke rigtigt, at bobestyreren har truffet judicial afgørelse i tvisten. Bobestyrerens vurdering og indstilling vil kun blive lagt til grund, i det omfang A ikke anlægger sag. Det står således A frit for at opnå en domstolsafgørelse i tvisten.

Det følger af dødsboskiftelovens § 63, stk. 1, at bobestyreren inddriver fordringer og andre krav, medmindre disse udlægges i arv. Det indebærer, at arvinger er forpligtet til at tåle modregning af forfalden gæld, og der er således netop hjemmel til at behandle fordringer mod arvinger anderledes end fordringer mod tredjemand. Dette skal ses i lyset af, at spørgsmål om fordringer mod tredjemand berører alle arvinger ligeligt, mens spørgsmål om fordringer mod arvinger har betydning for den indbyrdes fordeling af arven.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår en tvist i dødsboet efter B og hendes tidligere afdøde ægtefælle. Arvingerne i boet er fællesbørnene A, D og E.

Ved cirkulæreskrivelse nr. 41 af 25. oktober 2024 indstillede bobestyreren, at A har en gæld til boet på 2.306.010 kr., der medtages i boopgørelsen og efter dødsboskiftelovens § 63, stk. 1, modregnes i hans arv. Grundlaget for indstillingen er et gælds brev dateret 7. februar 2014, hvorefter A erkender at skyldte B det nævnte beløb.

A gør gældende, at han ikke har underskrevet gælds brevet, og at han kun skylder boet et mindre beløb (1.653.000 kr.). Efter hans opfattelse skal tvisten behandles efter dødsboskiftelovens § 53, stk. 2, således at boet må anlægge sag mod ham, hvis den gæld, der fremgår af indstillingen, skal medtages i boopgørelsen. Over for dette gør boet gældende, at tvisten er omfattet af lovens § 54, stk. 2, således at A må anlægge sag, hvis han vil undgå, at bobestyrerens indstilling lægges til grund.

As klage over bobestyreren er indgivet efter dødsboskiftelovens § 96. Som anført af landsretten kan skifteretten ikke i forbindelse med en sådan klage tage stilling til, om et dødsbo har et krav mod en arving. Det kan derfor ikke under den foreliggende sag afgøres, i hvilket omfang der skal modregnes i As arv.

Der kan imidlertid tages stilling til, om tvisten skal behandles efter lovens § 53, stk. 2, eller efter § 54, stk. 2.

Efter § 53, stk. 2, gælder bl.a., at væsentlige spørgsmål i boet skal drøftes på et bomøde, hvis arvingerne ikke er enige. Opnås enighed ikke, og forlanges afstemning, stemmer de mødte arvinger efter deres ret til at tage arv og boslod. Bestemmelsen angår bl.a. sager, der påtænkes anlagt af boet mod tredjemand.

Efter § 54, stk. 2, skal bobestyreren ved tvister, der efter lovens § 89 skal afgøres af skifteretten, opfordre til sagsanlæg. Hvis sag ikke anlægges, skal bobestyreren skriftligt redegøre for sin vurdering af spørgsmålet, som vil blive lagt til grund under sagens videre behandling. Bobestyreren skal på ny opfordre til sagsanlæg, hvis en arving ikke er enig i vurderingen.

Det afgørende for, om en tvist skal behandles efter § 53, stk. 2, eller efter § 54, stk. 2, er efter sidstnævnte bestemmelse, om tvisten efter lovens § 89, stk. 1, skal afgøres af skifteretten ved dom. Bestemmelsen i § 89, stk. 1, omfatter tvister, som opstår i forbindelse med boets behandling, herunder (nr. 1) om retten til at arve.

Om det nævnte spørgsmål bemærker Højesteret:

Arvingerne i boet er som anført A og hans to brødre. De skal som udgangspunkt hver arve 1/3, jf. arvelovens § 1, stk. 1. Den endelige fordeling af arven afhænger imidlertid af, i hvilket omfang boet har et krav mod A, som kan modregnes.

Det fremgår af forarbejderne til dødsboskiftelovens § 54, stk. 2, at bestemmelsen vedrører de tvister, som ikke kan løses ved det almindelige bostyre, herunder efter afstemningsreglerne i lovens § 53, stk. 2. Som eksempel nævnes tilfælde,

hvor arvingerne er uenige om arveforholdene, idet dette spørgsmål ikke kan løses ved afstemning, men må afgøres af skifteretten, jf. lovens § 89, stk. 1. Højesteret bemærker, at de nævnte tilfælde adskiller sig fra tilfælde, hvor boet har et muligt tilgodehavende hos tredjemand, idet spørgsmål om sådanne tilgodehavender ikke påvirker den indbyrdes fordeling af arven mellem arvingerne.

Efter det anførte finder Højesteret, at den foreliggende tvist er omfattet af § 54, stk. 2, jf. § 89, stk. 1. Dette stemmer også med formålet med lovændringen i 2011, der var at forbedre bobestyrerens muligheder for at fremme boet mest muligt.

Bobestyreren har i overensstemmelse med § 54, stk. 2, skriftligt redegjort for sin vurdering af den foreliggende tvist og opfordret A til at anlægge sag, hvis han er uenig. Det følger herefter af bestemmelsen, at bobestyrerens vurdering skal lægges til grund under boets videre behandling, medmindre A anlægger sag.

Højesteret tiltræder på denne baggrund, at skifterettens kendelse er ophævet, og at As klage over bobestyrerens cirkulæreskrivelse er afvist. Som følge heraf stadfæster Højesteret landsrettens kendelse.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale kæreomkostninger for Højesteret til den anden part.